naesega ühtlasse warrast üks kord ilma jänud. Kui öige aeg tulli, sai temma omma ossa.

Ühhes kõkis põlles tulukenne pisi al ja kaunis suur kattel weega kemas. Pisi peäl ollid agga hea sülletäis puid kuiwamas, mis pallawaks sanud ja põllema kargasid. Sedda nähjes, jooksis pois tuppa, perremehhele ütlema, et puud kõkis põllewad. Perremees kargas kohhe wälja ja hakkas poisiga taplema, et ta sedda tuld selle kewa weega ei olle kohhe kustutanud, mis katlas olli.

Kostis pois häddaga: „Kus tullukenne enne olli, senna ei woinud ma tuld ennam jure panna, sest wessi olli ka tulline ja kees jubba hullo kombel. Keew wessi ei kustuta jo tuld, waid sütab ennam põllema.

Ühhe piddo peäl küssiti Inglismehhe käest, miks pärrast meie aea rahwas nenda wähhe kossiwad? Kostis temma:

„Se tulleb sest, et keik nored naesterahwad nenda on ehhitud, kui lillikessed wälja peäl, kes ei te tööd egga kedra, ei ömble egga nõla,

mis tänna on ja homme mahha nidetakse. Et naad kül parreminne on ehhitud, kui Salomon emma au sees.

Härg ütles lambale: „Minna ei karda mitte sedda, et niitja minno karwo ärraleikab!“

„Ja minna,“ kostis lammas, „ei karda mitte, et mind sahha ehk adra ette pannakse!“

Wahhest mönni irrihammas
Söimab teist: „Sa rummal lammas!“
Agga kui ei olleks lammast,
Kes siis kattaks irrihammast?
Wigi-lehti naerdajail
Polle jo siin meie mail,
Kellega ta ihho kattaks,
Külm ka siiski tedda wöttaks:
Kallew selgas, sukkad jalgas
Wammus ül ja kassuk' selgas;
Peäle se weel sööd ta lihha,
Täidab nenda omma kehha:
Mis sa sööd ja selga pannud,
Sedda keik on lammas annud!

Ühhes linnas, Prantsusemaal, surri otsato rikkas mees ja temma wenna poeg olli temma ainus warrapärria ja mattaja.

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1866, lk. 33